Prima instanţă: Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani), judecător Nicula Rodica
Dosarul nr. 3a-1474/25
2-24139878-02-3a-24042025

D E C I Z I E

06 mai 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorilor Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia

examinând în procedură scrisă, cererea de apel depusă de către Gagauz Andrei, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediu Rîșcani) din 19 februarie 2025, în procedura contenciosului administrativ la acțiunea depusă de Andrei Gagauz împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu privire la accesul la informație și încasarea cheltuielilor de judecată,

A C O N S T A T A T:

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 5 decembrie 2024, Gagauz Andrei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu privire la obligarea furnizării informației solicitate și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, la 10 septembrie 2024, la trecerea frontierei de stat în aeroportul Chișinău, în timpul controlului de frontieră, a fost supus controlului în linia a doua, cu o percheziție personală și percheziție a bunurilor.

La 18 septembrie 2024, a depus o cerere la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră din cadrul MAI cu privire la furnizarea informației privind motivele și temeiurile controlului în linia a doua la frontieră efectuat în privința acestuia, care a avut loc la 10 septembrie 2024, precum și temeiurile legale ale acțiunilor funcționarilor poliției de frontieră.

Iar, la cererea menționată a primit un răspuns incert și neadecvat (nu a solicitat clarificări cu privire la legislație și citarea acesteia), indicând totodată că pentru a furniza informațiile solicitate cu privire la existența restricțiilor aplicate persoanei fizice este necesară depunerea copiei a actului de identitate - răspunsul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI din 16 octombrie 2024.

În legătură cu aceste circumstanțe, după primirea acestui răspuns, în mod repetat, a fost depusă cererea privind furnizarea informației cu privire la existența restricțiilor aplicate persoanei fizice.

La 8 noiembrie 2024, pârâtul a oferit un răspuns, ce se referă la refuzul accesului la informațiile solicitate.

Reclamantul a concluzionat că acțiunile Inspectoratului General al Poliției de Frontieră din

cadrul MAI privind refuzul de furnizare a informațiilor solicitate sunt ilegale și contravin cerințelor legislației care asigură și garantează protecția dreptului de acces la informațiile oficiale.

În drept acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 6, 8, 9, 24, 25,27 din Legea privind accesul la informațiile de interes public.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediu Rîșcani) din 19 februarie 2025, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de Andrei Gagauz împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră privind obligarea prezentării informației solicitate prin cererea nr. G-451/24 din 18 septembrie 2024 și încasarea cheltuielilor de judecată.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 25 februarie 2025, prin intermediul poștei terestre, Gagauz Andrei a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel și casarea hotărârii Judecătoriei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 19 februarie 2025.

La 8 aprilie 2025, Gagauz Andrei a prezentat instanței de apel motivarea apelului (f. d. 57-68).

În motivarea cererii de apel, apelantul a invocat că hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediu Rîșcani) din 19 februarie 2025, pronunțată în dosarul nr. 3-5053/2024, prin care a fost respinsă acțiunea sa înaintată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne, este neîntemeiată și urmează să fie anulată. Acesta a invocat că instanța de fond a apreciat în mod eronat circumstanțele cauzei, probele administrate și normele legale aplicabile, concluzionând în mod greșit asupra legalității acțiunilor respondentului și asupra refuzului de a-i furniza informațiile solicitate.

Apelantul a menționat că, la 10 septembrie 2024, în momentul traversării frontierei de stat prin Aeroportul Internațional Chișinău, a fost supus unui control de frontieră de tip „linie a doua”, care a presupus efectuarea unui control suplimentar, inclusiv verificarea personală și a bagajelor. Potrivit acestuia, procedura respectivă a durat mai mult de trei ore și i-a cauzat un disconfort considerabil. Acesta a indicat că asemenea controale nu reprezentau un caz izolat, ci deveniseră o practică repetată în privința sa ori de câte ori traversa frontiera de stat.

În acest context, apelantul a relatat că la 18 septembrie 2024, s-a adresat Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu o cerere de furnizare a informațiilor, solicitând comunicarea motivelor și temeiurilor aplicării controlului de frontieră de tip „linie a doua” la 10 septembrie 2024, precum și indicarea temeiurilor juridice care au stat la baza acțiunilor întreprinse de funcționarii poliției de frontieră. Acesta a susținut că solicitarea sa viza obținerea unor informații concrete privind legalitatea măsurilor aplicate în privința sa și nu o explicație generală privind procedurile de control la frontieră.

Apelantul a invocat că răspunsul primit din partea respondentului la 16 octombrie 2024 nu a oferit un răspuns efectiv la întrebările formulate, ci s-a limitat la descrierea generală a procedurii de efectuare a controlului de frontieră. În opinia sa, autoritatea nu comunicase motivele concrete pentru care fusese aplicat controlul suplimentar și nici nu indicase temeiurile legale care ar fi justificat acțiunile funcționarilor implicați.

Ulterior, apelantul a menționat că, din cauza caracterului incomplet al răspunsului primit, a formulat o nouă cerere de informații, solicitând din nou comunicarea motivelor și temeiurilor juridice ale controlului de tip „linie a doua” efectuat la 10 septembrie 2024, precum și a

temeiurilor legale ale acțiunilor funcționarilor poliției de frontieră. Acesta a indicat că, la 8 noiembrie 2024, în urma cererii repetate, a primit un răspuns prin care respondentul a refuzat furnizarea informațiilor solicitate.

Apelantul a criticat concluzia instanței de fond potrivit căreia respondentul ar fi avut o marjă discreționară în formularea răspunsurilor la cererile de informații. Acesta a susținut că o asemenea abordare reprezenta o apreciere greșită a materialelor cauzei și o aplicare necorespunzătoare a legislației privind accesul la informații și obligația autorităților publice de a răspunde în mod efectiv solicitărilor formulate de persoane interesate.

În cererea de apel a evidențiat că, în pofida argumentelor expuse de instanța de fond, situația de fapt a rămas neschimbată, întrucât apelantului nu i-a fost comunicată informația solicitată și nu i-au fost explicate motivele pentru care era supus în mod repetat controlului de frontieră de tip „linie a doua" la intrarea în Republica Moldova. Acesta a considerat că lipsa unei justificări clare și refuzul de a comunica informațiile relevante confirmă caracterul abuziv al acțiunilor respondentului și împiedicau verificarea legalității acestora.

Totodată, apelantul a susținut că efectuarea repetată a controalelor suplimentare, în lipsa unor explicații privind temeiul factual și juridic al acestora, demonstrează existența unor eventuale acte interne sau instrucțiuni aplicate în privința sa, despre care informațiile i-au fost refuzate în mod nejustificat. În opinia sa, refuzul autorității de a furniza aceste date încălcă dreptul său de a cunoaște motivele care au determinat intervenția autorității publice și de a verifica legalitatea acțiunilor funcționarilor acesteia.

În consecință, apelantul a solicitat admiterea cererii de apel, anularea hotărârii Chișinău (sediu Rîșcani) din 19 februarie 2025 și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă.

Poziția intimatului pe marginea apelului

La 8 mai 2025, partea intimată Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus referință asupra cererii de apel, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii instanței de fond.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare repetată a dosarului, la 5 martie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Bagrin Lucia.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost pronunțat la 19 februarie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 25 februarie 2025, prin intermediul poștei electronice (f. d. 41-42). Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la 2 aprilie 2025, iar motivarea apelului a fost depusă la 8 aprilie 2025, adică cu respectarea prevederilor art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Aprecierea instanţei de apel:

Analizând normele procesuale și starea de fapt constatată în privința cererii de apel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare, dar neîntemeiat, motiv pentru care se impune respingerea cererii de apel, din următoarele considerente.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

Potrivit art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată examinează din oficiu starea de fapt, stabilind volumul și natura cercetărilor necesare, fără a fi limitate de pozițiile sau solicitările participanților.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu întrunirea condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, iar în cazul neîndeplinirii acestora, acțiunea se declară inadmisibilă prin încheiere susceptibilă de recurs. Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, acțiunea este inadmisibilă, în special, în situațiile existenței unei hotărâri definitive între aceleași părți, a unei cauze pendinte cu același obiect și temei, depășirii termenului legal, lipsei unui drept vătămat, nerespectării condițiilor prevăzute de lege sau depunerii acțiunii de către o persoană fără împuterniciri.

Condițiile generale de admisibilitate ale unei acțiuni în contencios administrativ sunt: existența unui act administrativ individual defavorabil, competența instanței, respectarea formei și conținutului cererii, respectarea procedurii prealabile (dacă este obligatorie), respectarea termenului legal și existența unui drept vătămat prin activitatea administrativă.

Din materialele cauzei rezultă că, la 10 septembrie 2024, reclamantul Andrei Gagauz a fost supus controlului de frontieră în linia a doua la PTF Aeroportul Internațional Chișinău, fiind întocmit procesul-verbal privind efectuarea controlului de frontieră.

Ulterior, la 18 septembrie 2024, reclamantul a solicitat Inspectoratului General al Poliției de Frontieră comunicarea motivelor și temeiurilor juridice ale efectuării controlului suplimentar. Prin răspunsul nr. 35/1-8174 din 16 octombrie 2024, IGPF a comunicat că efectuarea controlului în linia a doua reprezintă o măsură asiguratorie parte componentă a controlului de frontieră, realizată în conformitate cu art. 20 și art. 21 din Legea nr. 215/2011.

Nefiind de acord cu răspunsul primit, reclamantul a depus o cerere repetată la 31 octombrie 2024, la care IGPF a emis răspunsul nr. 35/1-8840 din 08 noiembrie 2024, menținând poziția expusă anterior.

La 5 decembrie 2024, reclamantul a înaintat acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, solicitând obligarea furnizării informației.

Potrivit art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual reprezintă orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială emisă de autoritatea publică pentru soluționarea unui caz individual în domeniul dreptului public, care produce efecte juridice directe. Conform art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, actul administrativ individual este defavorabil atunci când afectează drepturile sau interesele legitime ale persoanei ori respinge acordarea unui avantaj solicitat.

În speță, răspunsurile IGPF nr. 35/1-8174 din 16 octombrie 2024 și nr. 35/1-8840 din 08 noiembrie 2024 constituie acte administrative individuale defavorabile, întrucât prin acestea autoritatea publică nu a oferit informația solicitată de reclamant, acesta considerând că dreptul său de acces la informație a fost afectat.

În temeiul art. 208 alin. (1) Cod administrativ, procedura prealabilă se aplică doar în cazurile prevăzute de lege. Totodată, art. 163 lit. c) Cod administrativ prevede că aceasta nu este necesară atunci când legea stabilește adresarea directă în instanță.

Conform art. 25 alin. (2) din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin acțiune în contencios administrativ, fără respectarea procedurii prealabile. Prin urmare, în prezenta cauză procedura prealabilă nu era obligatorie.

Potrivit art. 209 alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în termen de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. De asemenea, art. 25 alin. (3) din Legea nr. 148/2023 stabilește că acțiunea împotriva furnizorului de informații se înaintează în termen de 30 de zile de la comunicarea răspunsului.

Întrucât răspunsul IGPF nr. 35/1-8840 a fost emis la 8 noiembrie 2024, iar acțiunea a fost depusă la 5 decembrie 2024, termenul legal a fost respectat.

Astfel, având în vedere că acțiunea a fost depusă de o persoană care invocă vătămarea unui drept, împotriva unui act administrativ individual defavorabil emis de o autoritate publică competentă, cu respectarea competenței instanței, termenului legal și a condițiilor prevăzute de lege, Colegiul judiciar constată că acțiunea este admisibilă.

Cu referire la fondul acțiunii:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul.

Conform art. 26 alin. (1) și (6) din legea nr. 148 din 09 iunie 2023 privind accesul la informațiile de interes public, Cauzele de contencios administrativ, intentate conform art. 25, se examinează și **se soluționează în procedură scrisă**, în termen de cel mult 3 luni de la data acceptării acțiunii.

(6) Hotărârea judecătorească poate fi atacată cu apel, care se examinează în condițiile prezentului articol. **Deciziile instanței de apel nu se supun recursului, fiind definitive și irevocabile de la pronunțare.**

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (HirroBalani v. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr. 21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Din lucrările cauzei rezultă că obiectul prezentului litigiu îl constituie verificarea legalității acțiunilor Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne, manifestate prin furnizarea răspunsurilor la cererile reclamantului privind comunicarea motivelor și temeiurilor legale ale efectuării controlului de frontieră în linia a doua la 10 septembrie 2024, precum și a temeiurilor juridice ale acțiunilor întreprinse de către funcționarii Poliției de Frontieră.

Astfel, se reține că la 10 septembrie 2024, în timpul traversării frontierei de stat prin punctul de trecere a frontierei de stat Aeroportul Internațional Chișinău, reclamantul Andrei Găgăuz a fost supus unui control de frontieră în linia a doua. Acest fapt a fost confirmat prin procesul-verbal privind efectuarea controlului de frontieră întocmit de către Serviciul Poliției de Frontieră „Aeroportul Internațional Chișinău”, anexat la materialele procedurii administrative.

Colegiul judiciar precizează că efectuarea controlului în linia a doua nu reprezintă o măsură excepțională sau o acțiune discreționară exercitată în afara cadrului legal, ci constituie o etapă prevăzută expres de legislația națională în materia controlului la traversarea frontierei de stat. Astfel, potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 215/2011 cu privire la frontiera de stat a Republicii Moldova, controlul la trecerea frontierei reprezintă un complex de măsuri efectuate de Poliția de Frontieră în scopul autorizării trecerii frontierei de stat de către persoane și mijloace de transport.

În același timp, conform art. 3 din Legea nr. 215/2011, controlul în linia a doua este definit ca fiind un control suplimentar al persoanelor, inclusiv corporal, al documentelor, obiectelor deținute, precum și al mijloacelor de transport, care poate fi efectuat într-un loc special destinat, separat de locul desfășurării controlului în prima linie. Prin urmare, instanța de fond a constatat că supunerea reclamantului unei asemenea proceduri a avut loc în cadrul unei proceduri administrative reglementate de lege și nu poate fi calificată, prin simplul fapt al aplicării sale, drept o acțiune ilegală sau abuzivă.

De asemenea, prima instanță corect a ținut cont de prevederile art. 20 și art. 21 din Legea nr. 215/2011, potrivit cărora controlul în prima linie presupune verificarea inițială a identității persoanei și a documentelor de călătorie, iar în situațiile în care sunt necesare verificări suplimentare, persoana poate fi supusă controlului în linia a doua. Acest tip de control presupune realizarea unor activități suplimentare de verificare, inclusiv prin utilizarea unor mijloace tehnice speciale și consultarea unor surse informaționale suplimentare, atunci când verificările necesare nu pot fi realizate în cadrul controlului obișnuit.

În acest context, Colegiul judiciar apreciază că argumentele reclamantului referitoare la caracterul nejustificat al controlului efectuat la 10 septembrie 2024 nu au fost susținute prin probe obiective care să demonstreze că funcționarii Poliției de Frontieră și-ar fi depășit atribuțiile legale sau că ar fi acționat contrar procedurilor stabilite de legislație. Faptul că procedura de control a durat o anumită perioadă de timp și că reclamantul a perceput această măsură ca fiind una incomodă sau disproporționată nu conduce automat la concluzia existenței unei încălcări a legii.

În ceea ce privește exercitarea dreptului de acces la informații, Colegiul judiciar a constatat că reclamantul, la 18 septembrie 2024, a depus la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră cererea nr. G-451/24 prin care a solicitat comunicarea motivelor și temeiurilor legale ale efectuării controlului în linia a doua la traversarea frontierei de stat, precum și a temeiurilor juridice ale acțiunilor întreprinse de către funcționarii Poliției de Frontieră.

În acest sens, prima instanță just a reținut că autoritatea publică a examinat solicitarea reclamantului și, prin răspunsul nr. 35/1-8174 din 16 octombrie 2024, i-a comunicat informații privind natura juridică a controlului în linia a doua, scopul acestuia și cadrul normativ care reglementează efectuarea unor asemenea verificări. În particular, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a explicat că acest tip de control presupune activități suplimentare de verificare, care nu pot fi efectuate în cadrul controlului în prima linie, precum și faptul că acesta nu poate fi asimilat unei rețineri, durata sa fiind determinată de timpul necesar pentru finalizarea verificărilor prevăzute de lege.

Instanța de apel susține că răspunsul furnizat de autoritatea publică a conținut informațiile deținute și disponibile la acel moment, fiind explicate atât temeiul juridic al efectuării controlului în linia a doua, cât și competențele Poliției de Frontieră în această materie. Or, dreptul de acces la informații, garantat de art. 34 din Constituția Republicii Moldova și reglementat prin Legea privind accesul la informațiile de interes public, presupune obligația autorității de a comunica informațiile existente și deținute, nu însă obligația de a formula răspunsul într-o manieră convenabilă solicitantului sau de a oferi explicații suplimentare privind oportunitatea unei măsuri administrative.

Aderent, instanța de fond a remarcat că reclamantul nu a contestat faptul că a primit răspunsuri din partea autorității publice, ci a manifestat dezacord față de conținutul acestora, considerând că acestea nu răspund integral întrebărilor sale. Totuși, simpla nemulțumire a

solicitantului față de conținutul unui răspuns nu echivalează cu un refuz ilegal de furnizare a informațiilor.

În continuare, Colegiul judiciar a reținut că, la 31 octombrie 2024, reclamantul a înaintat o nouă cerere nr. G-516/24, solicitând practic repetarea informațiilor deja solicitate anterior. Prin răspunsul nr. 35/1-8840 din 8 noiembrie 2024, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a menținut poziția expusă anterior și a confirmat că solicitarea reclamantului fusese examinată, iar informațiile relevante i-au fost comunicate.

În viziunea instanței de apel, autoritatea publică nu avea obligația de a divulga eventuale date operative, informații interne sau elemente care ar putea afecta mecanismele de prevenire și control la frontieră, în lipsa unei prevederi legale exprese care să impună comunicarea acestora. Totodată, reclamantul nu a demonstrat că informațiile pretins necomunicate constituiau informații publice disponibile și obligatoriu de furnizat în forma solicitată.

Colegiul judiciar învederează că, în conformitate cu principiile aplicabile activității administrative, autoritățile publice sunt obligate să acționeze în limitele competențelor atribuite de lege și în scopul pentru care acestea au fost instituite. În speță, exercitarea competenței de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră s-a realizat în cadrul atribuțiilor stabilite de Legea nr. 283/2011 cu privire la Poliția de Frontieră și Legea nr. 215/2011 cu privire la frontiera de stat a Republicii Moldova.

Prin urmare, verificând exercitarea dreptului discreționar al autorității publice, instanța de apel a constatat că Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a luat în considerare circumstanțele relevante ale cazului, a acționat în limitele competenței sale legale și a urmărit scopul prevăzut de lege - asigurarea controlului la traversarea frontierei de stat și menținerea securității frontierei.

Astfel, prima instanță just a concluzionat că reclamantului i-a fost oferit un răspuns asupra cererilor formulate, iar autoritatea publică nu a admis o omisiune sau un refuz nejustificat de furnizare a informațiilor.

Referitor la argumentele apelantului, le consideră neîntemeiate, or acestea reflectă, în esență, nemulțumirea lui Gagauz Andrei față de explicațiile primite și față de aplicarea în privința sa a controlului în linia a doua, însă nu au demonstrat existența unei încălcări a dreptului de acces la informații sau a unei conduite ilegale din partea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

În aceste condiții, instanța de apel constată că soluția instanței de fond privind respingerea acțiunii ca neîntemeiată a fost una legală și justificată, iar motivele invocate în cererea de apel nu sunt de natură să conducă la anularea hotărârii contestate.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de Gagauz Andrei şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de către Gagauz Andrei.
Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 19 februarie 2025.
Decizia nu se supune recursului, este definitivă și irevocabilă de la data pronunțării.

Preşedintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia